

Ο άγιος Δαβίδ το είπε στον Χριστό και του έκανε το χατήρι

/ [Πεμπτούσια](#)

Θάυμα οσίου Δαβίδ του εν Ευβοία και του γέροντα Ιακώβου Τσαλίκη

Μαρτυρία π. Ιωάννου Νιργιανάκη: «Στο Νοσοκομείο πού εργαζόμουν, στο Ν.Ι.Ε.Ε. (Νοσηλευτικό Ίδρυμα της Εκκλησίας της Ελλάδος), εισήχθη προς θεραπεία ένας φοιτητής 19 ετών με υψηλό πυρετό (39, 40, 40,5). Ο φοιτητής αυτός ονομαζόταν Στυλιανός Στεργιανός του Χρήστου και της Ευαγγελίας, κάτοικος Πατησίων... . Οι γονείς του ήσαν πνευματικά μου παιδιά, ευλαβέστατοι άνθρωποι και είχαν και ένα άλλο αγόρι.

«Ο Στέλιος λοιπόν, είχε ένα υψηλότατο πυρετό επί πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, χωρίς να υποχωρή ούτε μία γραμμή κάτω από το 39,5. Αδιάγνωστος όπως ήταν, στο τέλος ο καθηγητής κ. Μιλτιάδης Σαμαρτζής με τούς βοηθούς του κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η ασθένεια του Στέλιου πιθανόν να ήταν μία μορφή «ακοκυταρηναιμίας». Χρησιμοποίησαν όλα τα φάρμακα, ακόμη και μεγάλες δόσεις κορτιζόνης, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Οι γιατροί μας ενημέρωσαν ότι και το πιο απλό μικρόβιο πού μπορεί να κολλήσει θα επιφέρει τον θάνατο. Σέ λίγες ημέρες -ύστερα από ιατρικά συμβούλια πού είχαν γίνει- οι γιατροί μας διαβεβαίωσαν ότι η Ιατρική δεν μπορεί πλέον να προσφέρει τίποτε απολύτως. Περιμέναμε πλέον μαζί με όλο το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό και οι τραγικοί γονείς του την ώρα πού θα κατάληξη. Εκείνη την στιγμή σκέφθηκα τον γέροντα Ιάκωβο.

«Κάλεσα τον πατέρα του και του είπα επιγραμματικά: «Κύριε Χρηστό, ο Στέλιος είναι ένας άγγελος και ο Χριστός τον θέλει κοντά Του. Ο μόνος πού θα μπορούσε να μας βοηθήσει αυτήν την έσχατη στιγμή είναι ο πατήρ Ιάκωβος, αλλά δυστυχώς αυτήν την ώρα δεν μπορείς να φύγεις, διότι περιμένομε την τραγική κατάληξη».

«Ο μακαριστός κ. Χρήστος, πιάσθηκε από τα λόγια μου -δεν είχε άλλωστε άλλη επιλογή- πήρε το αυτοκίνητο, το έκανε αεροπλάνο, πήγε στον Όσιο Δαυίδ, βρήκε τον άγιο Γέροντα, έπεσε στα πόδια του και κλαίγοντας γοερώς του είπε το πρόβλημα του παιδιού του.

«Ο Γέροντας φάνηκε ότι το ήξερε. «Κύριε Χρήστο -με συγχωρείτε- θα κάνω προσευχή -με συγχωρείτε- περιμένετε λίγο σάς παρακαλώ».

«Σε λίγο έγινε το υπερθαύμα. «Κύριε Χρήστο» του λέγει, «μόλις αυτήν την στιγμή έπεσε ο πυρετός. Το παιδί θα γίνη καλά. Ο άγιος Δαυίδ το είπε στον Χριστό και του

έκανε το χατήρι».

«Ο κ. Χρήστος τα έχασε κυριολεκτικά, παίρνει τηλέφωνο στο Νοσοκομείο, το σηκώνει η Προϊσταμένη κ. Δωροθέα Πλαγιαννάκου. «Κύριε Χρήστο» του λέγει, «όλο το Νοσοκομείο πανηγυρίζει και σε ψάχνουμε. Πριν πέντε λεπτά έπεσε απότομα ο πυρετός του Στέλιου, χωρίς να εξηγήται το γεγονός».

«Όλοι κλαίγαμε από χαρά και μόνον όταν ήλθε ο κ. Χρήστος, μας περιέγραψε πώς και από ποιόν συνετελέσθη το θαύμα.

«Ο Στέλιος είναι παντρεμένος με δύο παιδάκια, παραμένει γνήσιον τέκνον της Εκκλησίας με όλα τα πνευματικά χαρίσματα πού του έδωσε ο Χριστός.

«Το γεγονός αυτό το έζησα επί εικοσιτετραώρου βάσεως, διότι μου ήταν και είναι λίαν αγαπητός, οι δε γονείς του ήταν από τα εκλεκτότερα πνευματικά τέκνα μου».

Πηγή: Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις - Νουθεσίες - Μαρτυρίες), § λδ'. Έσωσε μελλοθάνατο, σελ. 160-163, Έκδοσις του Κέντρου Ενότητος και Μελέτης - Προβολής των αξιών μας «Ενωμένη Ρωμιοσύνη», Σειρά «Ορθόδοξο Βίωμα», Τόμος 4, Θεσσαλονίκη 2016